Молода яблунька у приміському саду зацвіла цього року вперше. Була вона вже височенька, цвіту на гілках розсипалось рясно-рясно, і вона невимовно пишалася ним.

— От побачите,— шелестіла то до одної, то до другої своєї сусідки — старих розлогих яблунь,— побачите, скільки плодів буде в мене восени. Великих, одне в одне, жовто-рум’яних, адже я — сорту золотий ренет. Правда, гарна назва?

— Правда,— відповідали літні дерева, тепло усміхаючись на її слова.

І тільки мати, дуплава яблуня, що це з неї колись прищепили пагінець до тоненької дички, сердилась і бурчала:

— Чого вихваляєшся, дочко! Ти яблука спершу виплекай.

Але ренетка не зважала. їй було так сонячно й світло у цьому весняному саду!

— О, диво з див! — забриніло раптом щось до неї, і яблунька побачила метелика.

— Панночко, дозвольте зробити вам комплімент!

— Ой...— зашарілася вона.

— Ви білий парус моєї мрії, що пливе по зелених хвилях весни. Ви вся така, така!.. Дозвольте поцілувати кінчики ваших пелюсток.

— Що ви,— зовсім знітилася яблунька,— не треба.

Але метелик уже сидів на її гілці.

— Ви могли б зніматися в кіно і стати відомою актрисою. Але тут, у цьому саду,— хто вас тут бачить?

І хто розуміє ваші високі поривання? Ці допотопні яблуні такі консервативні!

— Які, які? — перепитала яблунька.

Але метелик не став їй пояснювати незнайомого слова, яке підхопив десь, пролітаючи міською вулицею, та й сам, либонь, не розумів.

— У мене душа художника, і мені здається, що ми могли б заприятелювати. Адже у вас тут немає друзів.

— Мене провідують бджілки, а недавно прилітав щиглик,— заперечила яблунька.

— Бджоли, ці руді, засмикані створіння! Завжди вони щось тягнуть до свого вулика, завжди в сімейних клопотах. Вони не вміють жити красиво.

Яблунька хотіла було сказати, що бджілки не руді, а золотисті, мов сонячний промінь, що вони ласкаві і дуже працьовиті, але не зважилася перечити елегантному красеневі.

— А, щиглик, з тими старомодними червоними кантами на крилах! Він навіть не бував у місті. Він не здатний оцінити вашу вроду... Проте мені уже час,— стрепенувся метелик.— Справи, знаєте, справи. Вибачте, мушу вас залишити. Дуже приємно було познайомитись! Я неодмінно, неодмінно до вас ще прилечу!

"Який він вихований,— зітхнула яблунька, коли метелик зник за деревами.— Не те що ми у цьому глухому саду..."

Він справді невдовзі прилетів з цілою зграйкою різнобарвних метеликів.

— Дозвольте познайомити: мій друг Літунець,— представив метелик одного з них.— Справжній знавець музики: одного разу він пролітав повз вікно кімнати, в якій грали вальс Шопена.

— Вальс? Мабуть, він ніжний, як вітерець опівдні,— сказала яблунька.

— У нас у кожного є якесь хобі,— продовжував метелик.— Пурхунчик, приміром, пристрасний кінолюбитель. Уявіть собі, він щойно бачив афіщх на фільм Федеріко Фелліні.

— Як цікаво! А... про що той фільм? — наївно запитала яблунька.

— Фільм? Ну, про... про життя! — глибокодумно мовив метелик.

Яблунька небагато, зрозуміла з такого пояснення, але, щоб не показувати свою необізнаність, більше не зважувалася нічого питати.

Метелики сиділи на її гіллі, модні, елегантні, розмовляли про різні невідомі їй речі, і наймудрішим серед них був, звичайно ж, її приятель. Ренетка потай милувалася ним і, хоч сама собі вона видавалася тепер незграбною і відсталою, все ж утішалася думкою, що метелик захотів познайомитись саме з нею.

Під вечір гості полетіли, пообіцявши навідуватись.

— Дочко, дочко! Ти надто легковажна. Не випадає порядній яблуньці знатися з якимись гульвісами,— докоряла їй стара ренета.

Але яблунька забула про все, не помічала бджілок, не зважала на щиглика, а цілі дні виглядала свого метелика. Він їй снився ночами, проте більше так і не прилетів. Зате навідувалися його друзі і, передавши вітання від метелика, який, знаєте, страшенно зайнятий, розкошували серед рум’яного квіту.

Невдовзі яблунька захворіла. Листки на ній почали скручуватись, обмотані липучим павутинням, по гіллячках полізла гусінь.

— Як боляче,— жалілась яблунька.— І де поділась моя врода!

Одного дня в сад залетів щиглик, той самий старомодний щиглик, який ніколи не бував у місті і якого ренетка геть забула, зазнайомившись з метеликом. Він мовчки заходився визбирувати гусінь, і яблуньці полегшало.

Настала осінь. Срібно забриніла павутинка бабиного літа, і з обважнілих яблунь почали падати стиглі плоди. У сад прийшли люди з кошиками і драбинами. Вони обривали яблука і, милуючись ними, казали:

— Гарно вродив сад. Цього року політок на яблука.

Дерева полегшено потягались, розпростовуючи звільнене гілля, і гордо позирали на повні кошики.

— Ай-яй-яй, а ренетки червиві,— мовив садівник.— Весь урожай пропав. Як я прогавив метеликів-шкідників?

— Пропав урожай? Червивий? — вражено шелеснула ренетка.— І все це... через метеликів?

У саду пахло яблуками, осінню, прив’ялою отавою, яблука янтарно світилися в кошиках — саме такі, про які мріяла юна ренетка: великі, стиглі, одне в одне.

— Ах, той метелик! — тихенько заплакала яблунька, ронячи пошерхле листя.— А він же був такий люб’язний...